

ROZPORZĄDZENIA URZĘDOWE

ŁOMŻYŃSKIEJ KURJI DIECEZJALNEJ.

Nr 12 *).

Łomża, dnia 1 grudnia 1933 r.

Rocznik VII.

T R E Ś Ć:

101. Decretum-Indulgentia plenaria iis conceditur, qui sollemnibus processionibus eucharisticis pie intersunt.	103. Ławki w kościele.
102. Tematy dla miesięcznych konferencji duchowieństwa.	104. Opłaty do Kas Chorych.
	105. Rozporządzenie Prezydenta o publicznych przedsięwzięciach rozrywkowych.
	106. Zmiany w duchowieństwie.

Nr 101.

DECRETUM.

Indulgentia plenaria iis conceditur, qui sollemnibus processionibus eucharisticis pie intersunt.

In sacris ritibus, qui catholicam fidem refovendam maximo-pere conferunt, illae profecto annumerantur pompae, quae vulgo „processiones” vocantur, dummodo eaedem non modo ad liturgiae normas, sed intento etiam pioque animo ducantur.

Quas inter procul dubio „processiones” excellent, in quibus non sacra vel Sanctorum caelitus, vel Deiparae Virginis vel D. N. Iesu Christi reliquiae aut simulacra, populari pietati proponantur, sed ipsemet Rex gloriae vere, realiter ac substantialiter ineffabili modo eucharisticis velis delitescens; sive per templorum saepta, sive per vias publice fiant, ut fidelium multitudo, pio desiderio flagrans, suas deferre possit adorationes ac preces, sive denique ad infirmorum domos sollemniter procedant, ut eis caeleste pabulum ac levamentum in agitudine, qua afficiuntur, in suaeque vitae discrimine afferant.

Iamvero Ssmus D. N. Pius Pp. XI die 8 mensis Iulii c. a., in audientia infra scripto Cardinali Paenitentiario Maiori concessa, ad „processiones” huiusmodi ac praesertim ad sollemniores, quae aptius valent fidei caritatisque sensus, Sacro Iesu Christi Cordi pergratos, in christifidelibus excitare, animum curamque suam convertit.

*) Ostatni.

Handwritten signature and notes on the right margin.

Ac quemadmodum recens iis omnibus, qui, servatis servandis, pium exercitium XL horarum participant, novas indulgentias dilar-gitus est, ¹⁾ ita in praesens, ut fidelium pietas in Augustum Sacramentum, ad sacrae liturgiae normas triumphali pompa ductum, magis magisque revirescat, eiusque cultus adaugeatur, idem Summus Pontifex hoc in perpetuum concedere dignatus est: eos scilicet, qui, confessi ac sacra Synaxi refecti, „eucharisticis processionibus”, sive introrsum in sacris aedibus, sive publice ductis intersint, at que ad mentem Suam de more precentur, indulgentiam plenariam lucrari posse.

Contrariis quibuslibet non obstantibus.

Datum Romae, ex Aedibus eiusdem S. Paenitentiariae, die 25 Septembris 1933.

L. Card. Lauri, *Paenitentarius Maior*.

L. S.

I. Teodori, *Secretarius*.

№ 102.

Tematy dla miesięcznych Konferencji Duchowieństwa.

Przypominając zarządzenie swoje z dnia 27 grudnia 1929 r. (Rozp. Kurji z r. 1930 nr. 5 str. 13) co do sposobu odbywania Konferencji Duchowieństwa przeznaczam na Konferencje w 1934 r. następujące tematy:

Styczeń, dnia 17: De ignorantia uti causa excusante a poenis latae sententiae.

Luty, dnia 7: Ratio agendi confessarii cum moribundis.

Marzec, dnia 7: O Krzyżu pod względem historocznym i liturgicznym.

Kwiecień, dnia 11: Quibus personis sepultura ecclesiastica deneganda est.

Maj, dnia 9: Ratio agendi confessarii cum personis piis et pueris.

Czerwiec, dnia 6: Rys historyczny układu pacierzy Kapłańskich.

Październik, dnia 3: De impedimentis affinitatis et publicae honestatis.

Listopad, dnia 7: Confessio generica: ratio agendi confessarii cum rudibus, semifatuis, mutis et surdis.

Grudzień, dnia 5: Rozwój liturgji mszy św.

Łomża, 23/XI. 33.

† Stanisław Bp.

¹⁾ Cf. Acta Ap. Sed. vol. 25, pag. 381.

№ 103.

Ławki w kościele.

Wskutek niezadowolenia i sporów, jakie w wielu parafjach powstały co do używania ławek w kościele postawionych, wydałem pod d. 24 września 1927 (Wiadom. Kośc. Diec. Łomż. № 10. str. 107) zarządzenie następujące:

Na tle wstawiania własnych ławek przez parafjan do kościoła lub używania tego samego miejsca w ławkach przez czas dłuższy, powstają nierzadko spory i niezadowolenia. Prawo kościelne nie pozwala na to, aby którykolwiek z wiernych posiadał miejsce w kościele dla siebie tylko zastrzeżone bez wyraźnego zezwolenia Biskupa diecezjalnego. Jedynie osoby piastujące wysokie godności i urzędy w państwie mogą otrzymać wyznaczone im miejsce.

Dowiaduję się, iż niektórzy parafjanie roszczą sobie prawo dla siebie, a nawet dla całej rodziny, do miejsca stałego lub do całej ławki w kościele parafjalnym, powołując się bądź na zwyczaj, bądź na to, że sam lub jego przodkowie ławkę tę sprawili. Zachodziły nawet wypadki, że osoby takie sprzedawały rzekome swoje prawo do ławki innym osobom. Są to oczywiście nadużycia, których żaden Proboszcz tolerować nie powinien.

WW. Ks.Ks. Proboszczowie zechcą zatem zbadać w najbliższym czasie, czy w ich kościołach są takie ławki sporne, albo czy ten lub ów parafjanin rości sobie prawo do stałego miejsca w kościele. Jeżeliby się wykazało, że parafjanin ławkę własnym kosztem sprawił i że ją należy uważać za jego własność, niechaj Proboszcz zażąda od niego zrzeczenia się tej ławki na piśmie na własność kościoła. Wzamian za to może Proboszcz znowu na piśmie udzielić mu pozwolenia używania tej ławki *na przeciąg 3—5 lat*. O ile parafjanin którykolwiek na to się nie zgodzi, winien coprędzej ławkę z kościoła usunąć.

Dla przerwania roszczeń do stałego miejsca w ławce kościelnej należy miejsca w ławkach parafjanom takim zamieniać. Kto bykolwiek pragnął ufiarować ławkę do kościoła, winien zastosować ją do stylu kościoła i ławek innych, oraz winien wiedzieć, że ławka ofiarowana staje się własnością kościoła.

W myśl can. 1263 upoważniam WW. Ks.Ks. Proboszczów do przeznaczenia miejsca w ławie kościelnej p. starości i nauczycielom dyżurującym dzieci szkolne podczas nabożeństwa. Także, o ile starczy ławek, można przeznaczyć miejsca członkom Rady parafjal-

nej na czas ich urzędowania. Jednakże miejsca te nie powinny się w zasadzie znajdować w prezbiterjum kościoła.

WW. Ks.Ks. Proboszczów proszę o ściśle przeprowadzenie niniejszego zarządzenia, aby usunąć wszelkie wątpliwości w sprawie ławek i zapobiec nadal nasyłaniu zażaleń do Kurji Biskupiej.

Widocznie rozporządzenie moje albo nie wszędzie było wykonane albo poszło w zapomnienie, gdyż skargi w tej sprawie nie ustały a w niektórych parafjach te nadużycia znowu się pojawiły.

Przypominając przeto przytoczone rozporządzenie polecam ponownie WW. Ks.Ks. Proboszczom pod osobistą ich odpowiedzialnością, aby je wszędzie wykonali.

Ławek nie wolno zamykać za wyjątkiem ławek, stojących w presbiterjum a przeznaczonych dla duchowieństwa, oraz ławek, przeznaczonych dla przedstawicieli władz.

Łomża, d. 10/XI 1933 r.

† Stanisław Bp.

№ 104.

Oplaty do Kas Chorych.

Niektóre Kasy Chorych wymagały od Ks. Ks. Proboszczów wnoszenia opłat za służbę kościelną za szereg lat ubiegłych, jakkolwiek duchowieństwo nie miało możliwości zebrania potrzebnych kwot od parafjan. Ustawa bowiem o pobieraniu składek kośc. jeszcze nie weszła w życie.

Od 1 stycznia 1934 składki do Kas Chorych mają być wpłacane, przeto Ks. Ks. Proboszczowie zechcą zawczasu obmyśleć sposób zebrania odpowiedniej kwoty.

Co się zaś tyczy składek zaległych, Kasy Chorych otrzymały instrukcje, aby się wstrzymały od wszelkich egzekucyj, dopóki nie otrzymają dalszych wskazówek. Również Duchowieństwo otrzyma od Kurji Diecezj. co do tego jeszcze objaśnienia.

Niektórzy Ks. Ks. Proboszczowie byli przez Kasy Chorych nagabywani sekwestrem osobistego majątku. Gdzieby ten sekwestr jeszcze miał miejsce, trzeba zwrócić się do Kasy Chorych o zniesienie sekwestru. O wypadkach dalszych konfliktów w tej sprawie należy powiadomić bezzwłocznie Kurję Diecezj.

№ 105.

Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej

z dnia 27 października 1933 r.

(Dz. U. R. P. № 85 poz. 632).

Prawo o publicznych przedsięwzięciach rozrywkowych.

Na podstawie art. 44 ust. 6 Konstytucji i ustawy z dnia 25 marca 1933 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania rozporządzeń z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr. 29, poz. 249) postanawiam co następuje:

Rozdział I.

Przepisy ogólne.

Art. 1. Przepisom prawa niniejszego podlegają publiczne: widowiska, produkcje słowne, muzyczne, odczyty, przedsięwzięcia sportowe, szkoły tańców salonowych, zabawy ludowe, tudzież inne przedsięwzięcia, służące celom rozrywkowym lub pokazowym, z wyjątkiem wystaw gospodarczych i wyświetlania filmów zapomocą kinematografu.

Art. 2. § 1. Urządzanie rozrywek podlegających prawu niniejszemu wymaga pozwolenia władzy.

§ 2. Pozwolenie ma charakter ściśle osobisty i nie może być przeniesione na osobę trzecią ani w drodze spadku, ani aktem zdziałanym między żyjącymi.

§ 3. Minister Spraw Wewnętrznych władny jest w drodze rozporządzeń określać przedsięwzięcia rozrywkowe, co do których wystarczy zgłoszenie, oraz ustalać sposób i warunki takich zgłoszeń, a także uprawnienia władz w stosunku do zgłoszonych przedsięwzięć.

Art. 3. § 1. Udzielając pozwolenia, władza w miarę okoliczności może ustalić warunki, których niedopełnienie powoduje cofnięcie pozwolenia.

§ 2. Władza może uzależnić udzielenie pozwolenia od złożenia kaucji w gotówce, w papierach pupilarnych lub w formie gwarancji bankowej na zabezpieczenie ewentualnych roszczeń do przedsięwzięcia rozrywkowego ze strony jego pracowników lub publiczności.

Art. 4. § 1. Niezależnie od wymagań przepisów budowlanych i techniczno-sanitarnych dla teatrów i innych pomieszczeń przeznaczonych do licznego gromadzenia się ludzi, jeżeli przedsięwzięcie

rozrywkowe wymaga specjalnych urządzeń technicznych, których bezpieczeństwo może nasuwać obawy, wówczas uruchomienie go będzie poprzedzone zbadaniem przez odpowiednią władzę przy udziale potrzebnych fachowców. W razie wątpliwości kompetencyjnych władzę tę ustala władza udzielająca pozwolenia na przedsięwzięcie.

§ 2. Przepisy co do wewnętrznego urządzenia pomieszczeń przedsięwzięć rozrywkowych i zachowania się w nich ze względu na wymagania bezpieczeństwa, higieny i porządku wydaje Minister Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z zainteresowanymi ministrami.

Art. 5. Ze względu na właściwość władz i tryb postępowania oraz warunki organizowania przedsięwzięć prawo niniejsze rozróżnia przedsięwzięcia: a) z siedzibą stałą, b) wędrowne i c) dorywcze.

Rozdział II.

Przedsięwzięcia z siedzibą stałą.

Art. 6. § 1. Pozwolenia na przedsięwzięcie rozrywkowe z siedzibą stałą, z wyjątkiem przedsięwzięć teatralnych, udziela wojewódzka władza administracji ogólnej miejsca siedziby przedsięwzięcia.

§ 2. Pozwolenia na przedsięwzięcie teatralne bez względu na jego siedzibę udziela Minister Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego.

§ 3. Pozwolenia te wydaje władza w zależności od oceny warunków miejscowych, charakteru przedsięwzięcia i kwalifikacji jego organizatorów.

§ 4. Kompetencje przewidziane w § 1 — Minister Spraw Wewnętrznych a przewidziane w § 2 — Minister Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego władny jest normować odmiennie drogą rozporządzeń.

Art. 7. Pozwolenia określone w art. 6 mogą być udzielane na okres do 15 lat w zależności od charakteru przedsięwzięcia, potrzeby odpowiednich inwestycji i kosztów z tem związanych.

Rozdział III.

Przedsięwzięcia wędrowne.

Art. 8. § 1. Pozwoleń na przedsięwzięcia wędrowne, z wyjątkiem objazdowych przedsięwzięć teatralnych, udzielają władze administracji ogólnej właściwe dla obszaru, na którym przedsię-

wzięcie ma funkcjonować, a na obszar całego Państwa — Minister Spraw Wewnętrznych.

§ 2. Pozwoleń na objazdowe przedsięwzięcia teatralne udziela Minister Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego.

§ 3. Przepis art. 6. § 4 stosuje się odpowiednio.

Art. 9. Po przybyciu przedsięwzięcia do miejscowości jego czasowego funkcjonowania, urządzający ma obowiązek zgłosić miejscowo właściwej powiatowej władzy administracji ogólnej o czasie, miejscu i rodzaju produkcji. Władza ta, w zależności od oceny warunków miejscowych, może ograniczyć czas funkcjonowania przedsięwzięcia, a nawet zakazać jego funkcjonowania w danej miejscowości.

Rozdział IV.

Przedsięwzięcia dorywcze.

Art. 10. Pozwoleń na przedsięwzięcia dorywcze udzielają powiatowe władze administracji ogólnej miejsca przedsięwzięcia. Za dorywcze uważa się przedsięwzięcie zorganizowane wyłącznie celem urządzenia jednej lub paru rozrywek w jednej miejscowości.

Rozdział V.

Aprobata utworów i ich inscenizacji.

Art. 11. § 1. Na utwory z tekstem słownym, przeznaczone do publicznego wykonania, należy uprzednio uzyskać aprobatę miejscowo właściwej władzy administracji ogólnej, a jeżeli chodzi o obszar całego Państwa — Ministra Spraw Wewnętrznych.

Władza powołana do aprobaty utworu z tekstem słownym może zażądać dołączenia tłumaczenia go na język państwowy, jeżeli utwór pisany jest w języku innym.

§ 2. Rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych mogą ustalać ulgi w zakresie potrzeby uprzedniej aprobaty utworów i zmieniać kompetencje co do aprobaty.

Art. 12. § 1 Władza może poddać ocenie również inscenizację i część mimiczną utworu, nie przewidzianą w aprobowanym jego tekście słownym. W tym celu urządzający jest obowiązany co najmniej na 24 godziny przed ostateczną próbą produkcji zawiadomić o jej czasie i miejscu właściwą powiatową władzę administracji ogólnej.

§ 2. W stosunku do przedsięwzięć wędrownych inscenizacja i część mimiczna mogą być aprobowane przez powiatową władzę administracji ogólnej miejsca organizacji przedsięwzięcia, co nie pozbawia władzy miejsca wykonania utworu prawa do żądania poczynienia możliwych zmian, którychby wymagały warunki miejscowe.

Rozdział VI.

Produkcje zakazane.

Art. 13. Zakazane są przedsięwzięcia rozrywkowe przeciwne prawu albo zagrażające bezpieczeństwu, spokojowi lub porządkowi publicznemu, a w szczególności produkcje:

- a) szkodliwe dla interesu państwowego Rzeczypospolitej,
- b) obrażające uczucia narodowe,
- c) obrażające uczucia religijne kościołów i związków religijnych przez Państwo uznanych,
- d) mogące przyczynić się do zdziwienia obyczajów lub demoralizacji,
- e) stanowiące propagandę lub gloryfikację przestępstw,
- f) ośmieszające arcydzieła literatury polskiej lub złośliwie je zniekształcające,
- g) złośliwie przedstawiające w ujemnym świetle polską rzeczywistość,
- h) wkraczające w dziedzinę hipnotyzmu i sugestji, o ile miałyby odbywać się przy udziale osób z pośród publiczności.

Rozdział VII.

Przepisy porządkowe.

Art. 14. § 1. Programy przedstawień (produkcji) ze wskazaniem miejsca, czasu, przeznaczonych do wykonania utworów i biorącego w nich udział personelu powinni być dostarczane powiatowej władzy administracji ogólnej miejsca przedstawień w miarę ustalania tych programów, a w każdym razie najpóźniej na 24 godziny przed przedstawieniem.

§ 2. Programy te powinny być przed rozpoczęciem sprzedaży biletów podane do wiadomości drogą wywieszenia ich przy wejściu do pomieszczenia, gdzie przedstawienie ma się odbywać i w miejscach przeznaczonych do sprzedaży biletów. Przedruk programów nie podlega żadnym ograniczeniom.

§ 3. W razie konieczności zmiany programu należy o tem niezwłocznie podać do wiadomości władz i obwieścić sposobem wska-

zanym w paragrafie poprzednim. Osoby, które nabyły bilety przed obwieszczeniem zmiany, uprawnione są do zwrotu biletów i otrzymania wpłaconej za nie należności.

Art. 15. Zapowiedziane przedstawienia (produkcje) powinny rozpoczynać się dokładnie w czasie wskazanym w programach i afiszach.

Art. 16. Celem kontroli przestrzegania przepisów i warunków tudzież nadzoru artystycznego, oraz dla celów reprezentacyjnych, urządzający przedsięwzięcie ma obowiązek oddania do dyspozycji władz bezpłatnie najwyżej 6 miejsc. Obowiązek ten określa szczegółowo władza, udzielająca pozwolenia na przedsięwzięcie.

Art. 17. § 1. Powiatowa władza administracji ogólnej może zawiesić wykonanie utworu aprobowanego, jeżeli w tym czasie zajdą lub wyjdą na jaw okoliczności, wskazujące na to, że produkowanie utworu zagraża bezpieczeństwu, spokojowi lub porządkowi publicznemu.

§ 2. Powiatowa władza administracji ogólnej może również zawiesić wykonanie utworu, jeżeli ma dostateczne podstawy do przypuszczenia, że wykonanie to miałoby odbyć się z pogwałceniem praw autorskich.

§ 3. Minister Spraw Wewnętrznych może czasowo zawiesić funkcjonowanie prawnie istniejących przedsięwzięć rozrywkowych na obszarze całego Państwa z powodu żałoby narodowej. Podobne uprawnienie przysługuje wojewódzkiej władzy administracji ogólnej na podległym jej obszarze w przypadku epidemji. W pierwszym z tych przypadków zawieszenie nie może trwać dłużej niż 3 dni.

Art. 18. Szczegółowe przepisy porządkowe dotyczące funkcjonowania przedsięwzięć rozrywkowych, a zwłaszcza co do: godzin ich funkcjonowania, ograniczeń funkcjonowania niektórych przedsięwzięć w pewnych dniach ze względów religijnych, ograniczeń co do udziału dzieci i młodzieży oraz uczęszczania ich na przedstawienia — ustalają rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z zainteresowanymi ministrami.

Rozdział VIII.

Postanowienia karne.

Art. 19. Kto wykracza przeciw przepisom prawa niniejszego lub rozporządzeń, wydanych na jego podstawie, podlega karze aresztu do 3 miesięcy lub grzywny do 3.000 złotych. Do orzekania powołane są władze administracyjne.

Art. 20. Uporczywe nieprzestrzeganie przez przedsiębiorcę rozrywkowe przepisów prawa niniejszego i rozporządzeń na niem opartych, stwierdzone kilkakrotnem ukaraniem, a także nieprzestrzeganie warunków pozwolenia, daje władzy podstawę do cofnięcia go przed upływem terminu jego ważności.

Rozdział IX.

Postanowienia końcowe.

Art. 21. Do nadzoru nad funkcjonowaniem przedsięwzięć rozrywkowych, o ile nie chodzi o kompetencje szczególne, przewidziane w prawie niniejszem i w rozporządzeniach na niem opartych, powołane są powiatowe władze administracji ogólnej miejsca funkcjonowania tych przedsięwzięć.

Art. 22. Wszelkie zawiadomienia kierowane do władz w sprawach objętych niniejszem prawem lub rozporządzeniami wydanymi na jego podstawie, z wyjątkiem zawiadomień, wymienionych w art. 2 § 3 niniejszego prawa, są wolne od opłat stemplowych.

Art. 23. Wykonanie prawa niniejszego i wydanie w tym celu potrzebnych rozporządzeń wykonawczych porucza się Ministrowi Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z zainteresowanymi ministrami.

Art. 24. Prawo niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1934 r. Z dniem tym tracą moc obowiązującą wszelkie przepisy w sprawach uregulowanych prawem niniejszem, a w szczególności:

1) dekret z dnia 7 lutego 1919 r. w przedmiocie przepisów tymczasowych o widowiskach (Dz. P. P. P. Nr. 14, poz. 177), o ile dotyczy spraw uregulowanych prawem niniejszem;

2) dekret kancelarii nadwornej z dnia 16 kwietnia 1822 r. (Zb. u. pol., tom 51, str. 169, Nr. 44);

3) dekret kancelarii nadwornej z dnia 5 sierpnia 1824 r. (Zb. u. pol., tom 52, str. 338, Nr. 98);

4) dekret kancelarii nadwornej z dnia 12 maja 1827 r. (Zb. u. pol., tom 55 str. 92, Nr. 60), ogłoszony rozporządzeniem gubernjalnem z dnia 28 maja 1827 r. (Zb. ust. prow., poz. 100);

5) dekret kancelarii nadwornej z dnia 6 stycznia 1836 r. (Zb. u. pol., tom. 64, str. 8, Nr. 5);

6) rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 15 listopada 1850 r. (Dz. P. P. Nr. 454);

7) najwyższe postanowienia z dnia 25 czerwca 1855 r., ogłoszone rozp. min. z dnia 12 lipca 1855 r. L. 14596;

8) postanowienia § 14 najwyższego postanowienia z dnia 14 września 1852 r., ogłoszonego rozporządzeniem ministrów: spraw wewnętrznych, sprawiedliwości i skarbu z dnia 19 stycznia 1853 r. (Dz. U. P. Nr. 10), o ile dotyczą spraw uregulowanych prawem niniejszem;

9) §§ 32, 33a, 33b, 33c, 40, 49, 53 i 54 ordynacji przemysłowej Rzeszy Niemieckiej (według tekstu ogłoszonego przez Kanclerza Rzeszy z dnia 26 lipca 1900 r. (Dz. Ust. Rz. str. 871) oraz §§ 115b, 118, 120 p. 1 i 121 ustawy z dnia 1 sierpnia 1883 r. o właściwości władz administracyjnych i sądowniczych (Zb. ust. pr. str. 237) i rozporządzenia z dnia 31 grudnia 1883 r. w sprawie wykonania ustawy Rzeszy z dnia 10 lipca 1883 r. zmieniającej ordynację przemysłową (Zb. ust. pr. str. 7 z 1884 r.) — o ile przepisy te dotyczą spraw uregulowanych niniejszem prawem.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów i Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia

Publicznego: *J. Jędrzejewicz*

Minister Spraw Wewnętrznych: *Bronisław Pieracki*

Minister Spraw Zagranicznych: *Beck*

Minister Spraw Wojskowych: *J. Piłsudski*

Minister Skarbu: *Wł. Zawadzki*

Minister Sprawiedliwości: *Czesław Michałowski*

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych: *Nakoniecznikow - Klukowski*

Minister Przemysłu i Handlu: *Zarzycki*

Minister Komunikacji: *M. Butkiewicz*

Minister Opieki Społecznej: *Hubicki*

Minister Pocht i Telegrafów: *Kaliński*

№ 106

Zmiany w duchowieństwie.

Mianowani:

1. Ks. Wł. Kamiński wikariuszem w Czyżewie.
2. Ks. B. Ciecuchowski „ w Płonce.
3. Ks. Kaz. Pyszkowski „ w Rutkach.
4. Ks. J. Choromański „ w Filipowie.